

tale om det. Også i dette perspektiv er forslagene derfor overflødige. Og lad mig gøre opmærksom på, at det altså ikke er almindeligt, når vi indgår forpligtelser i forhold til andre lande, at vi har den type bestemmelser med.

Det andet ændringsforslag, jeg vil kommentere, er stillet af Dansk Folkeparti og tiltrådt af SF og Enhedslisten. Det går ud på, at der skulle afholdes en vejledende folkeafstemning i Grønland og Færøerne på samme dag, som der afholdes bindende folkeafstemning i Danmark om den fælles valuta. Regeringen kan ikke støtte ændringsforslaget.

Det forholder sig jo sådan, at lovforslaget ikke finder anvendelse for Færøerne og Grønland, der afgives ikke suveræniteten for disse områders vedkommende, der overføres ingen kompetence, og derfor afholdes der heller ikke folkeafstemning i de nordatlantiske områder. Det er jo ganske logisk, og den færøske lagmand og den grønlandske landsstyreformand har da også erklæret sig ganske enige heri.

Det er, hvis lovforslaget vedtages, op til det færøske og det grønlandske hjemmestyre at vælge, om man vil fastholde kronen eller gå over til den fælles valuta, og i tilfælde af det sidste skal der indgås ordninger med regeringen og med EU herom.

Derfor må jeg sige, at jeg også finder dette forslag aldeles overflødigt og jo altså heller ikke i overensstemmelse med ønskerne på Færøerne og i Grønland.

Jeg har lyst til at gøre nogle få betragtninger gældende om dette med at føre fastkurspolitik. Om et land fører fastkurspolitik eller ej – eller kan gøre det – afhænger i sidste ende i høj grad af markedets tillid til, at det pågældende land er fast besluttet på at forsvare sin valuta. Det er også en tillidssag. Hvis markedet ikke ved og har tillid til, at man forsvare valutakursen, så har man ingen fastkurspolitik. Og man kan ikke have 90 pct. tillid til nogen; tillid er noget, man enten har eller ikke har.

Det, der altså kræves for at føre en fastkurspolitik, er en fast politisk vilje til at gøre det, også når det er besværligt.

Derfor må jeg sige, at jeg forstår ikke ganske de synspunkter, der gøres gældende af hr. Holger K. Nielsen og af hr. Thulesen Dahl: Ja, vi siger nu ja til fastkurspolitik, men det kan jo da være engang ved lejlighed, at vi får brug for at lave om på det. Det er jo det samme som at signalere, at man ikke selv har tillid til sin egen politik, og så vil markedet heller ikke have det.

Nu gør det ikke så meget, undskyld betragtningen, at hr. Thulesen Dahl og hr. Holger K. Nielsen – for slet ikke at tale om Folkebevægelsen mod Unionen og hr. Keld Albrechtsen og Enhedslisten – skaber tvivl om fastkurspolitikken. Det gør ikke så meget, for der er jo ingen, der tror på, at denne gruppering i dette, skal vi sige, ulige partnerskab, får mulighed for at bestemme det. Vi er jo da heldigvis mange i Folketinget, som er fast besluttet på under alle omstændigheder at føre fastkurspolitik.

Når jeg alligevel drager det frem, er det, fordi jeg synes, det afslører, at de ikke til bunds har forstået, hvad fastkurspolitik er. Det er nemlig en forpligtelse til at forsvare kursen, også når det er besværligt. Og så er det ikke noget, hvor man bare trækker skruenøglen op af lommen. Hvis man har den holdning til det, bliver der ikke en fastkurspolitik ud af det.

Et andet synspunkt har været dette med Danmarks indflydelse. Hr. Jens-Peter Bonde, som jo er, kan man sige, nejbevægelsens tænketank, fremhæver ustandselig, at vi i virkeligheden ville få meget mere indflydelse, hvis vi sagde nej.

Den professionelle nejsiger mener, at man kan sammenligne med situationen i 1992. Det kan man altså ikke, der er ingen paralleller til situationen i 1992. I 1992 var situationen den, efter at Danmark havde sagt nej, at det var nødvendigt at finde en løsning; det var det for de 11, og det var det for Danmark, og det fandt vi. Maastrichttraktaten kunne jo ikke være trådt i kraft, hvis ikke alle kunne ratificere.

Nu i år 2000 eksisterer euroen. Er der et dansk nej til euroen, betyder det ikke, at euroen ikke eksisterer; den fortsætter sit liv aldeles hidtil. Derfor kan jeg slet ikke se ræsonnementet i, at et nej skulle skaffe os en mirakuløs indflydelse. Jeg vil sige, at det tværtimod vil betyde, at de andre siger: Nå, danskerne vil altså stadig væk ikke være med, men euroen fortsætter jo, samarbejdet er aftalt, og omvekslingen i år 2002 til mønter og sedler vil foregå fuldstændig som planlagt.

Det har også spillet en rolle i diskussionen, hvorledes Central- og Østeuropa ser på dette her. Der er ingen som helst tvivl om, at de central- og østeuropæiske lande i dag ikke opfylder betingelserne for at være med i euroen. Lige så lidt tvivl er der om, at det er det, de ønsker sig, og det er det, de planlægger.

Jeg vil gøre opmærksom på, at for de første fem lande – gruppe 1 – hvor forhandlingerne